

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Phaedri Avgusti Liberti Fabvlarvm Aesopiarvm Libri V.

Phaedrus

Rintelii, MDCCXXXVIII

VD18 13044567

Fab. XVIII. Pauo ad lunonem.

urn:nbn:de:gbv:45:1-17134

FAB. XVIII.

Pauo ad Iunonem.

Pauo ad Iunonem venit, indigne ferens,
 Cantus luscini quod sibi non tribuerit:
 Illam esse cunctis auibus admirabilem,
 Se derideri, simul ac vocem miserit.
 Tunc consolandi gratia, dixit Dea:
 Sed forma vincis, vincis magnitudine;
 Nitor Smaragdi collo praefulget tuo,
 Pictisque plumis gemmeam caudam explicas.
 Quo mi, inquit, mutam speciem, si vincor sono?
 Fatorum arbitrio partes sunt vobis datae, 10
 Tibi forma, vires aquilae, luscini melos,
 Augurium coruo, laeua cornici omina,
 Omnes quae propriis sunt contentae vocibus.
 Noli affectare, quod tibi non est datum:
 Delusa ne spes ad querelam recidat. 15

Donis gaudeat quisque suis.

Pauo Iunonem adit, multumque de luscini-
 nae cantu conquestus, quod Dea sibi negauerit:
 auiculam, dicit, illam summis vbiq; ef-
 ferri laudibus; se contra despiciatui habitum
 fastidiri, quamprimum vocem ediderit. At
 Iuno alitem vt consolaretur suam, tu contra,
 inquit, forma praestas omnibus, ac insigni cor-
 poris magnitudine. Tanta collo tuo praeful-
 get species, quae ipsum smaragdi nitorem lon-
 ge superat: et quoties lubet versicolore quasi
 tot gemmis distinctam oculatamque potes in
 gyros explicare caudam. Atqui muta species
 illa quid me iuuare potest? Adeone frustra
 vide

videris tribuisse mihi tantam prae ceteris elegantiam formae: cum ea destitutus sim voce, quae genus auium in primis commendat. Ne quis fortiretur omnia solus: sic fuit in fatis, ut in ea donorum distributione consulto suae cuique partes tribuerentur. Tu formae praestantiam obtinuisti. Aquilae honos et maxima vis est. Lusciniae concessa vocis suauitas. Coruus augurium prae se fert, atque cornix laeua omina. Atqui aues istae omnes sua sorte, voce, bonisque contentae viuunt. Res alienas concupiscere noli, quas prima parens natura negauit: alioqui spes vana te fallet, et querelarum caussa tibi perennis erit.

FAB. XIX.

Aesopus ad Garrulum.

Aesopus domino solus cum esset familia,
Parare coenam iussus est maturius.
Ignem ergo quaerens, aliquot lustrauit domos;
Tandemq; inuenit, vbi lucernam accenderet.
Tum circumeunti fuerat quod iter longius, &
Effecit breuius: namque recta per forum
Coepit redire. Et quidam e turba garrulus,
Aesope, medio sole, quid cum lumine?
Hominem, inquit, quaero, et abiit festinans do-
Hoc si molestus ille ad animum retulit, (mum.
Sensit profecto, se hominem non visum seni,
Intempestiue qui occupato alluserit.

Humanitatis raro videmus praestari officia.

Cum praeter Aesopum dominus alium non haberet seruum, et coenare solito vellet citius: ignem